8. De förbanna Baals prester, Rätt så många de åro här, I norr, söder, öster, wester, Himlens wäg de aldrig lärt. Woro blinde, såsom wi, Himlens wäg ej kunde se; Afgrundswägen de oß förde, Deras tal oß icke rörde.

9. Ack! förbannad war den stunden Som wi usle kom hit ner: Djupt uti denna afgrunden Nu ej hjelper att wi ber. Ack! om det wor' Guds behag, Wi kund' få en Nådedag: Hwad wi skulle himlen söka, Ej som förr i synden löpa.

10. Men ack nej för ewigt ljuder, Ifrån Domarns egna mun, Swafwelsjön nu starkt uppsjuder, Kok men upp i högan skum. Dömda flyta i eldsjön, Jag ej hör er gråt och bön; I min röst ej förr wilt höra, Wiljan min långt mindre göra.

11. Usle, usle syndens trälar, Som gjort oß så trogen tjenst, Nu skall edra kroppar, själar, Wäl bli warse att wi näns Plåga eder jemt och samt, För er fordna Frälserman Oß befallt wi så skall göra, Aldrig dermed se'n upphöra.

12. Se hur de fördömde ligga, I helwete som slagtefår; Ewigt gråta, skria, tigga, Om att få en watturår Till att swalka tungan med, De behöfde få dit ned; Ty eldslågor från dem flammar Ned i dödsens mörka kamrar.

13. Grymt och högt eldswågor swalla, Öfwer dem i ansigt slår, Fasligt tungt på dem månd' falla Gör dem många swåra sår. Ingen lem ell' ledamot, Ingen enda benaknot, På de dömde lärer wara, Som ej plågor får erfara.

14. De fördömda tjuta, wråla, Lågor flamma upp i höjd, Fasligt skria de och skråla, Djeflar ha deraf stor fröjd, För att de ha fått dem dit Plåga dem med största flit, För att de så illa lefwat, Och i synder sig inwefwat.

15. Wåldsamt bli de ock uppryckte Utaf afgrunds swarta hår. För de förr sin Gud förtryckte, Syndade så gladt och kärt; Djeflar plåga dem med flit, Derom hafwa största nit, Kör dem djupt ned i eldsböljor, Och dem se'n alltjämt förföljer.

16. Djeflar grymt ock med dem dansa, I eldsjön i fullt galopp, Att de här så gått och swansat. Prålat med sin syndakropp, Så att de föraktat Gud, och förtrampat Jesu bud, Gud nu grymt dem nedertråder, Och ett gräsligt qwal bebådar.

17. Herrans wrede sjelf skall tända I den som en swafwelström, Och sin nåd från dem se'n wända, Ta farwäl af hwar fördömd. Sedan stänges porten härdt, Och nu blir dem gräsligt swårt; Guds wredes winpräß de få trampa, För de ej haft ljus i lampa.

18. Menskor, djeflar der kringflyta I eldshaf allt immerfort. Ack hwad de nu fått ombyta, Mot når de woro här på jord, Då de syndade alltjemt, Dansle, lekte och dref skämt, Nu ha de fått weta annat; Gud har dem fördömt, förbannat.

19. Fasligt grymt de ock förbanna Gud och sig allt hwad de kan, Men ju wärr eldslågor flamma Från hwar helwetes eldbrand. Gud wißt nog de håda få, Men ju wärr de illa må, Förr i synd de haft så roligt, men nu pinas de otroligt.

20. För så fort, så glade sprungit, Nu till döds de lupit har. De Guds lam så skamfullt stungit, Med syndyrseln hwarje dag. Gud har ropat dem alltjemt, För deß röst de hörseln dömt; Jesu blod ha de förtrampat, Ej sökt ljus till släckta lampan.

21. Ej besinnat Nådatiden War dem skänkt i den afsigt, För att söka själafriden, Wara trogen Gud sin pligt, Som war till att woka, be, Synd allwarligt öfwerge: Ack! om de det rätt hörsammat Gud dem aldrig had' förbannat.

22. De fortfor ju hela tiden Göra mot Guds helga bud, Gafs sig således ej i striden, Syndade emot sin Gud, Huru gamla de än blef, Likwäl lastens wägar dref, Ända tills att deras anda Togs från kropp i afgrund stadna.

23. Bibel, Psalmbok och Catechesen, Utom flere böcker har De nog läste, men de smekte Sig med Råd och Frälsarn här. Ånskönt de såg i Guds ord, Bättring rakt fick lof bli gjord, Trodde ej det war så farligt, Förr'n de kom att dö osaligt.

24. Tröste sig af Christi pina, För Hans skull saliga bli; Således de i laster sina Mer och mer ned-

Gs 2100

Sång

öfwer skimmel och skelfwete,

af en Dräng, efter uppwäckandet

af en tjuw.

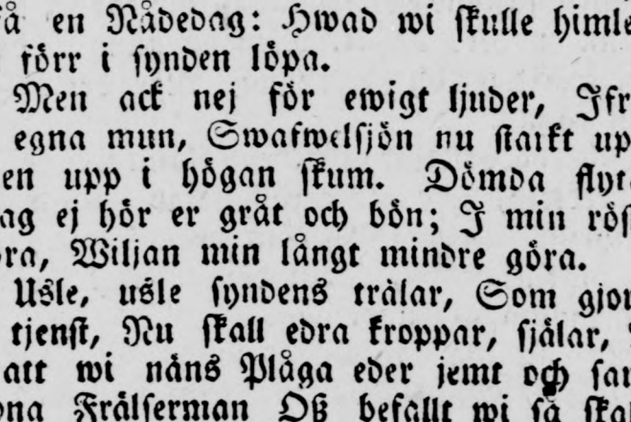

Här ej efterrydda.

Andliga efterdanklig att läsa.

16

Anfiteras

Tryckt 3 R. Rr:gs.

sånkte sig. Efter hwarje Nattwardsgång, Efter läsning, bön och sång, Blefwo de alltjemt desamma, Nu dem djeflar fått anamma.

25. Röken grymt af dömdas plågor Skall uppgå i ewighet, Likaledes eldens lågor, Syndaren är der så het, Djeflar pläga dem så grymt, För de förr så öfwat synd; Mot Gud fiender de wandrat, Nu de plägas om hwarandra.

26. Rys, bäf, darra kropp och leder, Wid deß åsyn, wid deß blick; Djeflarne de grymt tillreder Swafwelkalkar dem till dryck; Kör dem till att dricka så, Att de hiskligt storkna må. De eldsströmmar från sig spruta, Far på eldhaf, likt en skuta.

27. Plågor de ock starkt erfara, Genom att de tydligt wet Sig för ewigt nu få wara Uti alla ewighet. Hwilken ryslig tankebild: Gud från dem är ewigt skild. Deras själar månde bäfwa; Gud kan ej sin dom upphäfwa.

28. Nu då Anden så will måla För mig dessa grymma qwal, Skall jag tiga då och tåla, Att det många tusendtal Menskor på sin syndabädd Sofwa sött och ej å' rädd, För att afgrundswägen springa, Tills de i eldgropen hinna.

29. Nej jag må ropa, be, förmana Dem, ånskönt jag ej är prest, Att i syndaloppet stadna, Tänka på sin själ som mäst. Wakna upp syndarehop, Så du slipper den eldsgrop, Som Guds Ande här ingifwer, Sjelfwa Bibeln ock beskrifwer.

30. Hjertans söte Jesu kära, Oß af syndasömnen wäck, Må ej mörkrets swarta hårar Längre för oß ha betäckt Himlawägens smala stig, Jesu öppna nådelig Wär själs ögon, så wi finna, Hur werldsguden will förblinda.

31. Må wi synden djupt begråta, Wid wär Jesu kors och fot, Ifrigt bedja Gud förlåta Allt hwad wi giort Honom mot; Sätta oß nu för fullfast, Att i alldra största hast Bättring göra, Till Gud wända Uppå himlens wäg anlända.

32. Jesu nådigt oß förlossa Ifrån alla Satans garn, Hjertat wärt i Nåd förkrossa, Hjelp oß alla Adams barn Till att börja nu i dag Lefwa efter ditt

---

Carlman.
Tryckt hos D. & A. Wefflin 1851.

Unga, gamla, höga, låga, Breda wägen wandra fort, Ganska få Gud efterfråga, Flesta far åt afgrundsport I sin synders raseri, Men en gång få de nog se, Sig förskräckligt bli bedragna, När der's själ från kropp bli tagna.

2. Och dödsklockor för dem klämta, Se de djeflar sig bredwid, För att deras själar hämta Till den djupa afgrund ned. O! der få de gräsligt qwal, Plågor till oräkneligt tal, Som dem hiskligt skola pläga, I den grymma afgrundsläga.

3. För att de här wågat synda, Och med helgt drifwa skämt, Afgrundsandar dem påskynda Plågor stora sen alltjemt. Lambet för dem dödadt war, Men i det de stungit har; Helwetet dem nu omgärdat, För de fräckt i synd framhärdat.

4. Skilde ifrån alla fromma, Ur den swafwelsjön så het Få de aldrig se'n utkomma, Derför är de ewigt bet, Som så illa sett sig för, Nu förgäfwes det dem gör, Att de synder sin' begråta, Och så dags ber Gud förlåta.

5. Gud sjelf dem förbannat hafwer, Wist dem från sitt ansigte: Djeflarne dem derför drager Ned åt djupa helwete. Gud nu bjuder dem farwäl, Lemnar dem med kropp och själ I de grymma bödlars händer: Porten ock om dem blir stängder.

6. Uti eld som fisk de simma, På eldsböljor upp och ned. Guds wred's eld dem öfwerstimma, Uti alla ewighet. Djeflar rör omkring i sjön, Så det brinner, brakar, dön. När Gud afsked från dem tager Samwetsmasken grymt dem gnager.

7. Grymt förbanna de sin' prester, Som i tiden dem förfört, Att de ej predikat bättring, Att de andans ord ej fört, Så de wäckelsesynget fick, Och den smala wägen gick, Att de fått i himlen hamna, Slup pit i afgrunden stadna.